

Τρία πράγματα μας θυμίζουν τον χαμένο παράδεισο

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

“Διεγέλα τα πάντα, γέλωτος ορών άξια, τα τοις πολλοίς σπουδαζόμενα”.
άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος

Νομίζω είναι του Ντοστογιέφσκι η παρακάτω μυρίπνοος φράση: “Τρία πράγματα μας θυμίζουν τον χαμένο παράδεισο: το άρωμα των λουλουδιών, το κελάιδισμα των πουλιών και το γέλιο των παιδιών”. Και το γέλιο δεν ευφραίνει μόνον την ακοή, αλλά και την όραση, το βλέπεις, ζωγραφίζεται στο πρόσωπο, που λάμπει από χαρά.

Κατ’ εξοχήν χώρος γέλιου, παιδιάς και χαράς είναι η σχολική αίθουσα. Είναι φως η αίθουσα, έτσι ερμηνεύεται ετυμολογικώς η λέξη. Όποιος την επινόησε για τα σχολεία ήταν ποιητής ο άνθρωπος. Η λέξη πρωτοφανερώθηκε στις “αμμουνδιές του Ομήρου”. Παράγεται από το ρήμα “αίθω” που σημαίνει καίω και φωτίζω και λάμπω. Ο αίθριος καιρός, ο αιθέριος, η αιθάλη (=καπνιά), ο Αιθίοπας (ο έχων καμένη όψη, ο μαύρος), όλες από το “αίθω”.

Δημήτρης Νατσιός

Και τα σχολεία παλιά, που οι άνθρωποι είχαν μεράκι και φιλοκαλία, τα έχτιζαν έτσι ώστε “απ’ τα πορτοπαράθυρα να έρχεται ο κυρ Ήλιος διαφεντευτής”. Και “απ’ της χώρας, ακάθαρτης, πολύβουης, αρρωστιάρας, μακριά, χτίστε τα σκολειά”, όπως όμορφα έγραφε ο Κωστής Παλαμάς.

Την Δευτέρα, 14 Σεπτεμβρίου, εορτή της “Παγκοσμίου Υψώσεως του τιμίου και ζωοποιού Σταυρού”, τα σχολεία ανοίγουν. Την ημέρα που η εκκλησία μας ψάλλει και υμνεί “τον φύλακα πάσης της οικουμένης... το αήττητον τρόπαιον ..τον ιατρό των ασθενούντων”, θα εμφανιστούμε στα σχολεία, αφύλακτοι και ηττημένοι. Θα αγιαστούν, όχι πρόσωπα, αλλά μασκοφόροι. Γέλωτος ορών άξια...

Μόνο που το γέλιο των παιδιών δεν θα το βλέπουμε ούτε θα το ακούμε.

Το θέμα έχει διχάσει πολύ κόσμο. Σεβόμαστε οίγουρα τις απόψεις και την επιστημοσύνη των ειδικών ιατρών. Όσα σημειώνω, τα γράφω ως δάσκαλος, με τριαντάχρονη εμπειρία σχολικής αίθουσας και διδασκαλίας. Είναι, νομίζω, δημοκρατικό και λογικό να καταθέτουμε την γνώμη μας ως ειδικοί της σχολικής αγωγής και ζωής.

Οι γιατροί επισημαίνουν τους κινδύνους μετάδοσης και διασποράς της νόσου και προτείνουν ως “φάρμακο” την μάσκα και την ώρα της διδασκαλίας. Σεβαστό.

Ας μετρήσουμε όμως και ας σκεφτούμε κάποια πράγματα, που αφορούν την σχολική ζωή. Ένας μαθητής από τις οκτώ και τέταρτο το πρωί, που χτυπάει το κουδούνι “για μέσα” – προσευχή στο προαύλιο πια δεν επιτρέπεται και δύσκολα θα ξαναδούμε – μέχρι την μία και τέταρτο το μεσημέρι, που χτυπά το κουδούνι για σχολασμα, θα φοράει στο πρόσωπό του, θα μιλάει, θα διαβάξει, θα γράφει στον πίνακα, “θα κινείται” μες στην αίθουσα με μάσκα.

Τα τρία διαλείμματα κρατούν περίπου σαράντα πέντε λεπτά. Τότε θα βγάζει την μάσκα. Άρα για τέσσερις ώρες και δεκαπέντε λεπτά τα παιδιά θα φορούν μάσκα. Το ίδιο βεβαίως ισχύει και για τους εκπαιδευτικούς.

Θέλω να ρωτήσω: Μπορεί ένα 5χρονο, ένα 6χρονο παιδάκι να αντέξει τόσες ώρες; Έχω παρατηρήσει ανθρώπους που βγαίνουν από πολυκαταστήματα και αγορές, να πετούν με ανακούφιση και αγανάκτηση πολλές φορές, την μάσκα. Μου θυμίζει κάποιους “λουόμενους” του καλοκαιριού, που κάνουν βουτιές στην θάλασσα, μακροβούτια, και μόλις βγαίνουν στην επιφάνεια ξεφυσούν ωσάν τις φάλαινες.

Τα παιδιά, ως γνωστόν, δεν περπατούν. Κινούνται περίπου με χαμηλή πτήση, τρέχουν, φωνάζουν, χοροπηδούν, τσιρίζουν, ιδρώνουν, λαχανιάζουν. Όταν θα επιστρέφουν στην αίθουσα, μούσκεμα στον ιδρώτα, η μάσκα δεν θα τα δυσκολεύει στην αναπνοή;

Και αν μας λένε ότι δεν μπορούν και δεν αντέχουν τι θα κάνουμε; Θα απαγορεύουμε διά ροπάλου την...αποκάλυψη, θα κόβουμε πρόστιμα ή θα καταδίδουμε τους παραβάτες στον κύριο διευθυντή; (Του σχολείου, όχι της αστυνομίας).

Ζούμε σε χώρα με υψηλές θερμοκρασίες. Αν μας πιάσουν “σαραντάρια”, που σκάει ο τζίτζικας, κατά το κοινώς λεγόμενο, τι θα γίνει; Μπορούν να κρατηθούν οι μάσκες στο πρόσωπο των παιδιών;

Οι γιατροί τι λένε γι’ αυτό; Τι είναι υγιεινότερο, η μάσκα στο πρόσωπο ή η καθαρή αναπνοή, η εισπνοή οξυγόνου, ιδίως σε μεγάλες πόλεις που είναι επιβαρημένες και με την ρύπανση του ατμοσφαιρικού αέρα; (Δίπλα σε σχολεία υπάρχουν “πολύβουοι” αυτοκινητόδρομοι).

Νομίζω ότι ίσως χειρότερα τα πράγματα να είναι για τους εκπαιδευτικούς. Δυστυχώς ο εκπαιδευτικός κλάδος είναι σχετικά γερασμένος. Αν θυμάμαι καλά ο μέσος όρος ηλικίας τους είναι κοντά στα πενήντα. Κερδίζουμε στο θέμα της εμπειρίας, όμως υστερούμε σε θέματα υγείας και αντοχής...

Η λέξη που εισήλθε εν είδει κατακλυσμού στο λεξιλόγιό μας είναι ο συγχρωτισμός. Πάση θυσία να αποφευχθεί ο συγχρωτισμός!! Στα μικρά παιδιά, στο διάλειμμα, αυτό είναι αδύνατον. Χρειάζεται να γίνουν διορισμοί δασκάλων ίσοι με τον αριθμό των μαθητών . Ένας για κάθε παιδί.

Με θλίψη έβλεπα τους μαθητές, όταν ανοίξαμε λίγο μετά το Πάσχα, να περιφέρονται στην αυλή, με την απορία στα πρόσωπά τους. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι συμβαίνει. Να σφύζουν από υγεία

και να τα περιορίζουμε και να τα παρατηρούμε να αποφεύγουν τους φίλους τους και το παιχνίδι... για να μην κολλήσουν.

Και ας έχουμε υπ' όψιν ότι τα παιδιά μας σήμερα, τα περισσότερα, ζώντας μες στα υπέροχα παιδικά τους δωμάτια, διψούν για χώρο, για ανοιχτωσιά και παιχνίδι με συμμαθητές. Προσθέστε και την καθήλωση επί ώρες μπροστά στα ηλεκτρονικά καλούδια, τα οποία κυριολεκτικά τα αιχμαλώτισαν και ροκανίζουν ώρες πολύτιμες για την υγιή ανάπτυξή τους.

Η καραντίνα επιδείνωσε την κατάσταση, το βιβλίο και η ευλογημένη μελέτη είναι πια σε “κωματώδη κατάσταση”. Μπορεί να επιάρεται το υπουργείο γιατί “δεν άφησε κανένα παιδί πίσω στην μάθηση”, όμως έμεινε πολύ πίσω η μελέτη και οι εξαρτήσεις από τις νέες τεχνολογίες ελλοχεύουν.

Χωρίς παιχνίδι και διάβασμα τι παιδεία προσφέρουμε; (“Τέρπειν και διδάσκειν” συμβουλεύει ο Πλάτωνας). Και το παιχνίδι, ομόρριξη λέξη με το παιδί, το εξασφαλίζει εν πολλοίς, μόνο η σχολική αυλή. Τα παιδιά του δημοτικού περιμένουν με λαχτάρα να ανοίξουν τα σχολεία, για να ανταμώσουν και να παίξουν με τους συμμαθητές τους.

Δεν ξέρω, όμως κάποια ζημία γίνεται στην εύπλαστη και αθώα ψυχή τους. Το περιρρέον πνεύμα καχυποψίας και φόβου τίποτε το καλό δεν προοιωνίζεται για την εξέλιξή τους. Ως αντίλογος προβάλλεται η καλλιέργεια της υπευθυνότητας, του σεβασμού στον πλησίον και της αλληλεγγύης προς τον συνάνθρωπο.

Συμφωνούμε. Ας γνωρίζουμε όμως ότι ο νους των μικρών νηπίων και μαθητών δεν χωράει το κακό, οπότε είναι σίγουρο, ας μην κρυβόμαστε υποκριτικά, ότι διαταράσσεται η πνευματική τους ισορροπία.

Τέλος πάντων. Ας ανοίξουν τα σχολεία, ας δοκιμαστεί η οδηγία στην πράξη και βλέπουμε.

07.09.2020

Πηγή: www.antibaro.gr/